

Urunk mennybemenetele – 2010. május 16.

A tanító néni egy nagy fehér lapot terített ki a tanári asztalra, azután maga köré gyűjtötte a gyerekeket. Belemártotta töltőtollát a tintába, s odafröccsentett vele a lapra. Azután megkérdezte: „Mit gondoltok gyerekek, mi ez?” A gyerekek sorra válaszolták: „Ez egy ronda fekete paca. Egy tintafolt.” stb. stb. Némelyik gyerek megpróbált valami alakot, formát beelélni a tintafoltba, de abban mindnyájan megegyeztek, hogy ez nem más, mint egy paca. A tanító néni azonban ezt mondta: „Nem valami jó a megfigyelő készségetek! Ez nem csak egy paca. Ez egy szép nagy fehér lap, amin melleleg van egy fekete paca.”

Vajon nekünk mennyivel jobb a megfigyelő készségünk? Észre vesszük-e az egészet a rész körül, a teljességet az éppen minket foglalkoztató részleten túl? Valahogyan így viszonyul a földi élet is az örök élet egészéhez, a pusztán evilági értékek az örök boldogság értékeihez. Ma Jézus mennybemenetelét ünnepeljük. Jézus nem azért hagyta el ezt a világot, mert magára akarta hagyni az embert, mintegy „letudta” küldetését az emberiséggel szemben, s azután visszatért a saját isteni világába. Nem. Jézus éppen azért emelkedett valóságos emberként, megdicsőült emberi testével együtt a Mennyek Országába, mert örökre együtt akar lenni velünk. Azonban az Istennel való örök, boldog együttlét nem ebben a világban teljeseedik be. Noha már ez a földi lét is része az örök életnek, mégsem itt nyerjük azt el a maga teljességében. Jézus azért ment, hogy „helyet készítsen számunkra a mennyben, ahová majd magával visz bennünket, hogy mi is ott legyünk Vele, ahol ő van.” Az a hely lesz majd a mi igazi otthonunk. Aki megfélekedzik erről a meghívásról, arról a „gazdag és fenséges örökségről, amit Ő a szenteknek szán”, az nem tud helyesen látni. Korlátozott a megfigyelő képessége: képtelen helyesen szemlélni saját életét, mások életét, a földi lét értékeit egyaránt. A részletet látja, és nem az egészet, ezért döntései helytelenek, rövidlátók lesznek. Pedig ha kicsit mélyebben átgondolnánk mindennapi életünk történéseit, élményeit, a körülöttünk élő emberek sorsát, mindjárt észrevehetnénk, hogy mennyire nem a teljességet, az egészet éljük meg és élük meg. Jézus azt kívánja nekünk, hogy az ő öröme legyen mibennünk, s ezzel örömünk teljes legyen. Ezzel szemben azt látjuk, hogy apró, gyorsan felhabzsolható „örömmorzsák” után veti magát sok-sok ember. Néhány órányi hétfégi bulizásban látja a hét összes élvezhető részét, örömét rengeteg fiatal, míg a hétköznapiok küzdelmeiben, a tanulásban, kötelességteljesítésben nem lát sem örömet, sem értelmet. Rengeteg felnőtt az érzékek átmeneti gyönyörében, egy-egy nagy zabálásban, berúgásban, drogozásban keresi és találja meg az apró örömeiket, míg az élete egészével nem tud mit kezdeni, sőt az elől menekül a kábulatba. Ugyanígy, a reményeink is sokszor csak gyorsan múló, kevésbé jelentős dolgokra irányulnak, amelyek nem képesek hosszabb távon, főleg örökre betölteni a vágyainkat. Aki elfordítja tekintetét az örök élet és a tökéletes boldogság távlatáról, az állandó csalódásra, elégedetlenkedésre ítéli önmagát. Az örökkévalóság, a boldog mennyei haza lényege nem valamiféle nagyon

hosszú-hosszú-hosszú idő eltöltése egy másik helyen, hanem életünk célhoz érése, vágyaink maradéktalan beteljesedése. Hogyan lehet ennek az „egésznek” a vonzásában élni már itt a Földön? Úgy, hogy megmaradunk Jézus szeretetében. Jézus azért hívja meg az embert, hogy maradjon meg az Ő szeretetében, hogy ezzel az Ő öröme legyen mibennünk, s ezzel örömünk teljes legyen. Akkor érzi magát boldognak leginkább az ember, ha a szeretet légköre veszi körül, ha elfogadják, önmagáért szeretik. Jézus szüntelenül körülvesz minket ezzel az elfogadó, áldozatkész, hűséges szeretettel. Erről tett tanúbizonyságot a kereszten. Ha ezt az állandóan jelenlévő isteni szeretetet életünk minden helyzetében igyekszünk tudatosítani, táplálni az imádság és a szentségek erejével, valamint viszonzni is embertársaink felé tanúsított hűséges szeretetünkkel, meg fogjuk tapasztalni, hogy megtaláljuk az értelmet életünk minden percében, eseményében. Nemcsak az életünk bizonyos apró részleteit érzékeljük örömtelinek, hanem az óhatatlanul előforduló fájdalmak és terhek ellenére is boldognak és értékesnek tudjuk látni az egészet.